

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 5345

Doknr.
254018

Dato
16-06-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 19. maj 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 494 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 494:

”Vil ministeren redegøre for, om en kommune selv kan beslutte, hvad der kan defineres som et hjælpemiddel eller et forbrugsgode, f.eks. en rollator? Vil ministeren samtidig henvise til den relevante lovhjemmel? Spørgsmålet stilles i forlængelse af debatindlægget ”Så blev en rollator et 'forbrugsgode'” på Kanalfrederikshavn.dk den 13. maj 2020.”

Svar:

Lovgivningen og praksis indeholder ingen udtømmende opremsning eller specifikke definitioner på, om enkeltprodukter skal anses som hjælpemidler eller forbrugsgoder. Ankestyrelsen har imidlertid i sin praksis fastlagt en generel definition, hvorefter hjælpemidler omfatter produkter, som er fremstillet specielt med henblik på at afhjælpe de varige følger af en nedsat funktionsevne.

Den generelle definition på forbrugsgoder fremgår af § 17, stk. 2, i bekendtgørelse om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven. Ifølge denne definition omfatter forbrugsgoder produkter, som er fremstillet og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed.

Hvorvidt et givent produkt er at betragte som et hjælpemiddel eller et forbrugsgode, vil således bero på en konkret vurdering af det formål, hvormed produktet er fremstillet. Til illustration heraf vil f.eks. kørestole, arm- og benproteser og skærmlæserprogrammer til mennesker med synshandicap være hjælpemidler, da disse produkter er fremstillet specielt med henblik på at afhjælpe en nedsat funktionsevne. Omvendt vil f.eks. hæve-/sænkeborde, elevationssenge og robotstøvsugere være forbrugsgoder, da de er fremstillet med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed.

Hvilke produkter, der betragtes som henholdsvis hjælpemidler og forbrugsgoder, vil løbende ændres i takt med den almindelige samfundsudvikling, herunder den teknologiske udvikling. Ved bedømmelsen af hvorvidt et produkt har ændret karakter fra hjælpemiddel til forbrugsgode, må der bl.a. tages hensyn til den almindelige levestandard og borgernes forbrugs- og levevaner. Således kan produkter, der oprindeligt var tænkt som hjælpemidler fremstillet med henblik på afhjælpning af funktionsnedsættelse, med tiden ændre karakter og blive mere almindeligt udbredt med henblik på sædvanligt forbrug hos befolkningen i almindelighed, hvorved de vil overgå til at blive

betragtet som forbrugsgoder. Til illustration heraf kan nævnes el-scootere og computere, der oprindeligt blev anset som hjælpemidler, men som gennem de senere år har ændret karakter til forbrugsgoder.

Det er kommunerne, der i forbindelse med afgørelsen af enkeltsager vurderer, om et givent produkt, f.eks. en rollator, skal bevilges som et hjælpemiddel eller et forbrugsgode. Kommunernes afgørelser kan påklages til Ankestyrelsen, der gennem principielle udmeldinger i principmeddelelser kan udstikke en rettesnor for, hvorvidt et produkt er at anse som et hjælpemiddel eller et forbrugsgode på et givent tidspunkt.

Afgørelsen af, om et produkt er at betragte som et hjælpemiddel eller et forbrugsgode, fastlægges dermed via praksis gennem konkrete afgørelser i kommunerne og i Ankestyrelsen, men kommunerne skal naturligvis ved deres afgørelser sikre sig, at deres praksis er i overensstemmelse med Ankestyrelsens principielle udmeldinger på området.

På den baggrund kan jeg derfor ikke som minister udtale mig generelt om, hvorvidt en rollator er at betragte som et forbrugsgode eller et hjælpemiddel, da det beror på en konkret og individuel vurdering, der skal foretages af borgerens kommune.

Med venlig hilsen

Astrid Krag